

ἀνάλειφτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἄλειφτος Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄχριστος) ἄλειφτους Μακεδ. ἄλειφος Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀλειφτός. Τὸ ἄλειφτος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α. Τὸ ἄλειφος κατ' ἐπίδρ. τοῦ ἀλείφω ἢ ἀλοιφή, δι' ὃ πβ. ἄβαφτος - ἄβαφος, ἄγραφτος - ἄγραφος κττ.

Ὁ μὴ ἀλειμμένος ἐνθ' ἀν.: *Ἐλευρες βούτορον τὸ πωμί σ'; — Ἀνάλειφτον ἔφαγ' ἀτο Χαλδ.

ἀναλείφω Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μέσ. ἀναλείφουμι Μακεδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. ἀλείφω.

Ἀλείφω, ἐπαλείφω ἐνθ' ἀν.: *Ἐφαγιν ἀβγά κι ἀναλείφτηκιν ὡς τ' ἀφτιά Μακεδ.

ἀναλειχάδα ἢ, Ἰκαρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (I).

Ἡ ἐπὶ τοίχου ἢ τῆς ἐπιφανείας ἀγγείου περιέχοντος ὕδωρ ἀνάδοσις ὑγρασίας. Συνών. ἀναδεράδα, ἀνάδ-κισον, ἀνάδομα 2, ἀνάδοσι 2, ἀναδοσιὰ 1, ἀναδό-τημα, ἀναδώκισμα, ἀναδωμός 5, ἀναλείχισμα, ἀναλειχισμός.

*ἀναλειχάρις ἐπίθ. Θηλ. ἀνελειχαρά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ὁ ἀναδίδων ὑγρασίαν: Κουτσουάρα ἀνελειχαρά (ὕδρορ-ρόη τῆς στέγης, ἢ ὁποία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεγο-μένην πεταχτή δὲν ἐξακοντίζει τὸ βρόχινον ὕδωρ τοῦ δώματος μακράν, ἀλλὰ σύντοιχα, καὶ διὰ τοῦτο διαβρέ-χεται ὁ τοίχος).

ἀναλείχισμα τό, ἀμάρτ. ἀνελείχισμα Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ὑγρασία: Ὁ μαατζῆς ἔχει ἀνελείχισμα (μαατζῆς = ἀπο-θήκη). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλειχάδα.

ἀναλειχισμός ὁ, ἀμάρτ. ἀνελειχισμός Νάξ. (Ἀπύ-ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλείχω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ἀνάδοσις ὑγρασίας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀγγείου περιέ-χοντος ὕδωρ: Ὁ κόλος τοῦ λαῦνας ἔχει ἀνελειχισμό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναλειχάδα.

ἀναλείχω Ἰκαρ. Δ.Κρήτ. Κύθηρ. κ. ἀ. — Λεξ. Δεὲκ ἀναλείχου Τσακων. ἀνελείχω Α.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἀ. Μέσ. ἀναλείχομαι Πελοπν. (Γορτυν. Μάν.) ἀνα-λείχομαι Πελοπν. (Λακων.) ἀναλείφομαι Κύπρ. ἀναλεί-φουμι Μοσχονήσ. ἀνιλείφουμι Μοσχονήσ. Ἀόρ. ἀνέλεξα Χίος Μετοχ. ἀνελειχισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναλείχω. Τοῦ ἀορ. ἀνέλεξα τὸ ε ἀντὶ τοῦ εἰ διὰ τὸ παρακείμενον ὑγρόν. Τὸ ἀναλείφομαι ἐκ σημασιολογικοῦ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὸ ἀλείφω.

1) Λείχω, περιλείχω τι διὰ τῆς γλώσσης Κύθηρ. Μο-σχονήσ. Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. Μάν.) Χίος κ. ἀ.: Ν' ἀνέλεξῃς τὸ παιδί (πρὸς γυναῖκα θεραπεύουσιν τὴν βασκα-νίαν ἢ τὸν πυρετὸν δι' ἐπφδῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν λείχει τρεῖς τὸ μέτωπον τοῦ ἀσθενοῦς) Χίος Ἀγγελος ἐπέραςε καὶ τὸ μάτιασε κι ὡς τὸ μάτιασε τὸ ἀνάλεξε καὶ τοῦ ἐπέραςε (ἐξ ἐπφδ. κατὰ τῆς βασκανίας) Κύθηρ. Πᾶρι χέρι πινιδάχ'λου

κι ἀναλείψι του γιὰ νὰ γιάν' (ἐξ ἐπφδ.) Μοσχονήσ. Ἀναλεί-χεται τὸ βόιδι Γορτυν. Ὁ σκύλλος ἔφαγε κι ἀναλείχεται Μάν. Συνών. λείχω. 2) Λείχω διὰ τῆς γλώσσης τὰ χεῖλη μου ποθῶν νὰ φάγω εὐάρεστον τι φαγητόν, τὸ ὁποῖον βλέπω, λιχνεύομαι Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.): Θωρεῖ τ' ὀφτόν τῷ ἀναλείφεται Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτου. πρᾶξ. Α. στ. 89 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κ' ἦστεκα καὶ ἀναλείχομαι κ' ἦθελα ν' ἀρχινίσω» (ἐνν. νὰ τρώγω). Συνών. ἀναγλείφω 2, ξερογλείφομαι (ἰδ. ξερο-γλείφω), συναλείφομαι (ἰδ. συναλείφω). β) Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις, ὀρέγομαι Κύθηρ.: Ἀναλείχομαι νὰ φάω.

3) Ἀναδίδω ὑγρασίαν Ἰκαρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τσακων. κ. ἀ.: Ἀναλείχει ὁ τοίχος - τὸ λαδικὸ - τὸ σταμνὶ Κρήτ. Ἀνελείχει ἡ λαδομεθήρα - τ' ἀλατοερὸ (λαδομεθήρα = πίθος ἐλαίου) Ἀπύρανθ. Ἡ βρούσι ἐστρέφει ἀπὸ ἀβροχίλα καὶ δὲν ἀνελείχει γιὰ κουνούπι (δὲν σταλάζει οὐδὲ ὅσον ἐπαρκεῖ νὰ πῇ κουνούπι) ἀγν. τόπ. Ἀνελειχισμένο 'ν' τὸ μεθῆρι τ' ἀλατοῦ Ἀπύρανθ. Συνών. ἀζουδιῶ, ἀναδίνω Α 3, ἀναδοτῶ 1, ἀναζουδιῶ, ἀναλιγδιάζω 1, ἀναξερνῶ. 4) Ἐξέρχομαι εἰς ἐλαχίστην ποσότητα ἀναβλύζων, ἐπὶ ὕδατος Κρήτ.: Νερὸ ἀνελείχει σὲ 'κειονὲ τὸν ἐγρεμό.

ἀνάλειωμα τό, Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. (λ. ἀνάλγωμα).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλειώνω.

Διάλυσις, τήξις ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἀνάλειωμα τοῦ βουτύρου Λεξ. Πρω. Μὲ τὸ ἀνάλειωμα καθαρίζει τὸ βούτυρο Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναλίγωμα, ἀναλιγμός, ἀνά-λυμα, λειώσιμο.

ἀναλειώνω πολλαχ. ἀναλειώνου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀναλειούκου Τσακων. ἀνελειώνω Ἡράκλ. Θήρ. Κέως Α.Κρήτ. Κύθν. Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. λειώνω.

1) Μετβ. διαλύω τι, τήκω πολλαχ.: Ἀναλειώνω τὸ βού-τυρο - τὴ ζάχαρι - τὸ κερί - τὸ μέλι κττ. πολλαχ. Ὁ ἥλιε ἀναλειούτρε τὰ χιόνια (ὁ ἥλιος ἀνέλυσε τὴν χιών) Τσακων. || Ἀσμ.

Ἀηδόνα τῆς ἀνατολῆς καὶ οεῖς πουλλὰ τῆς δύσεως,

κι θὰ σᾶς πάου 'ς τοὺ χρυσικὸ γιὰ νὰ σᾶς ἀναλειώση,

νὰ κάμ' τὰ νύχια σας χρυσὰ κι τὰ φτιρὰ ἀσημένια

(βαυκάλ.) Αἰτωλ. Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι, τήκομαι πολλαχ.: Ἀναλειώνει τὸ χιόνι πολλαχ. Τὸ κερί ἀνέλειωσε Κορων.

|| Ποιῆμ.

Ἐκατακάθισ' ὁ βορρᾶς καὶ τ' ὄψιμο τὸ χιόνι

μὲ τὴ νοτιά ποῦ πιάστηκε γοργὰ γοργ' ἀναλειώνει

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,390

Βογοῦν τοῦ κόσμου τὰ στοιχεῖα, σηκώνουν κῦμα βροντερό, θαρεῖς ἀνάλειωσεν ἡ γῆ καὶ τρέχ' ἡ στράτα σὰν νερό

ΓΒιζυην. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 43. Συνών. ἀναδίνω Β 5 δ, ἀναλιγώνω 2, ἀναλύω, λειώνω. 2) Μεταφ.

χαλαρώνομαι, παραλύομαι Μποῆμ Ἰτόπ. ζωγραφ. 89: Οἱ καρδιές τους ἀνάλειωσαν ἀπὸ μεθυστικὸν χτύπων. β)

Φθίνω, τήκομαι Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάλειωσε ἀπὸ τὴ λύπη του. Συνών. λειώνω.

ἀναλειωτός ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. (λ. ἀναλιωτός) Πρω. (λ. ἀναλγωτός) Δημητρ. (λ. ἀναλγωτός).

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλειώνω.

Ὁ εὐρισκόμενος εἰς κατάστασιν τήξεως, διαλελυμένος ἐνθ' ἀν.: Ἀναλειωτὸ βούτυρο - κερί Λεξ. Δημητρ. Ἀναλειω-τὴ ζάχαρη αὐτόθ. Συνών. ἀναλγυτός, λειωμένος

